

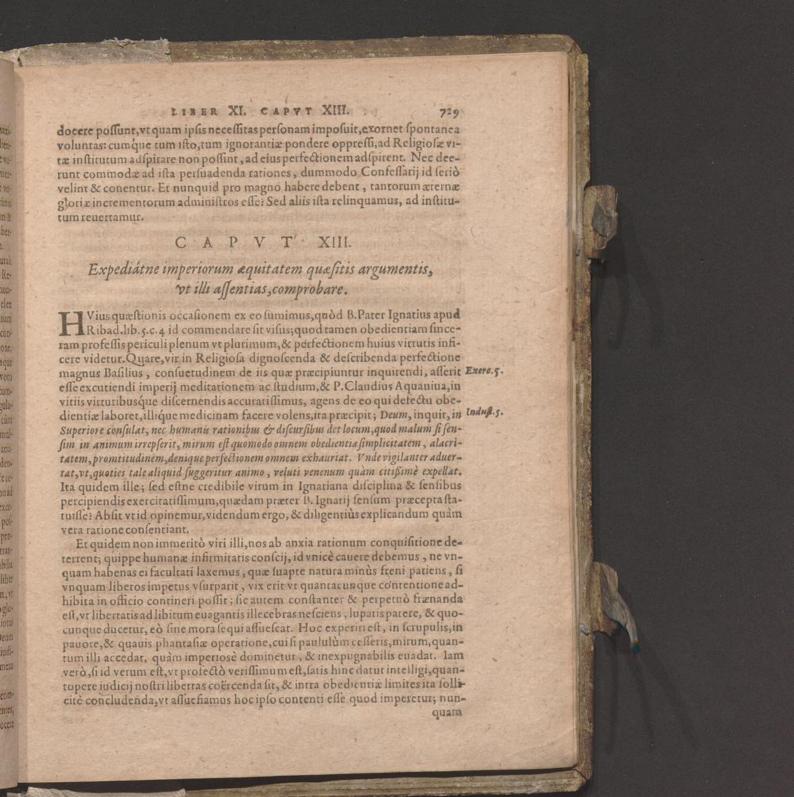
Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile Antverpiae, 1622

13. Expediátne imperiorum æquitatem, quæsitis argumentis co[m]probare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-47032

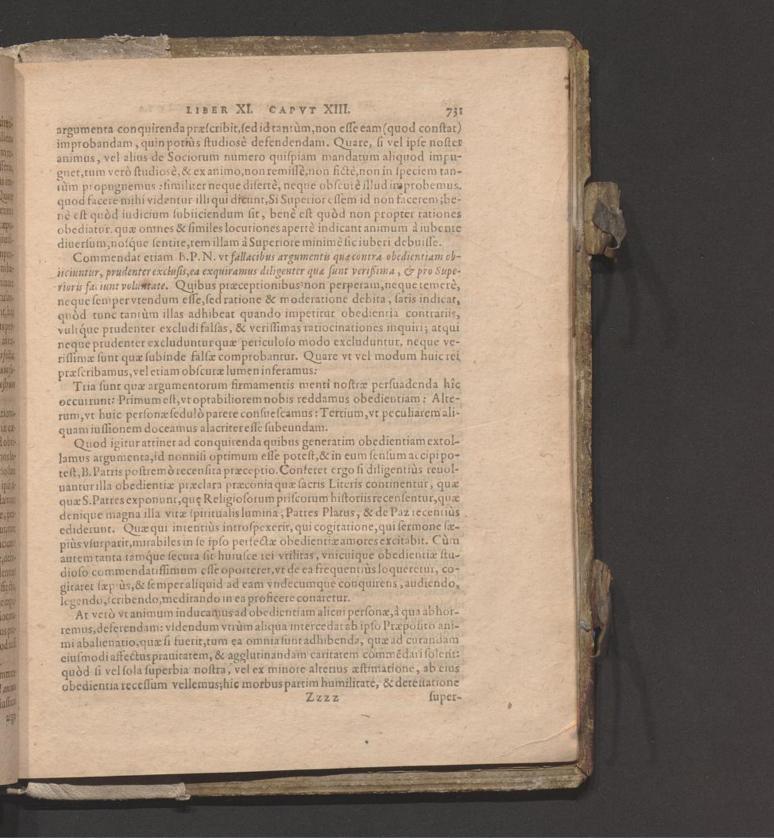
p.6.c.1.

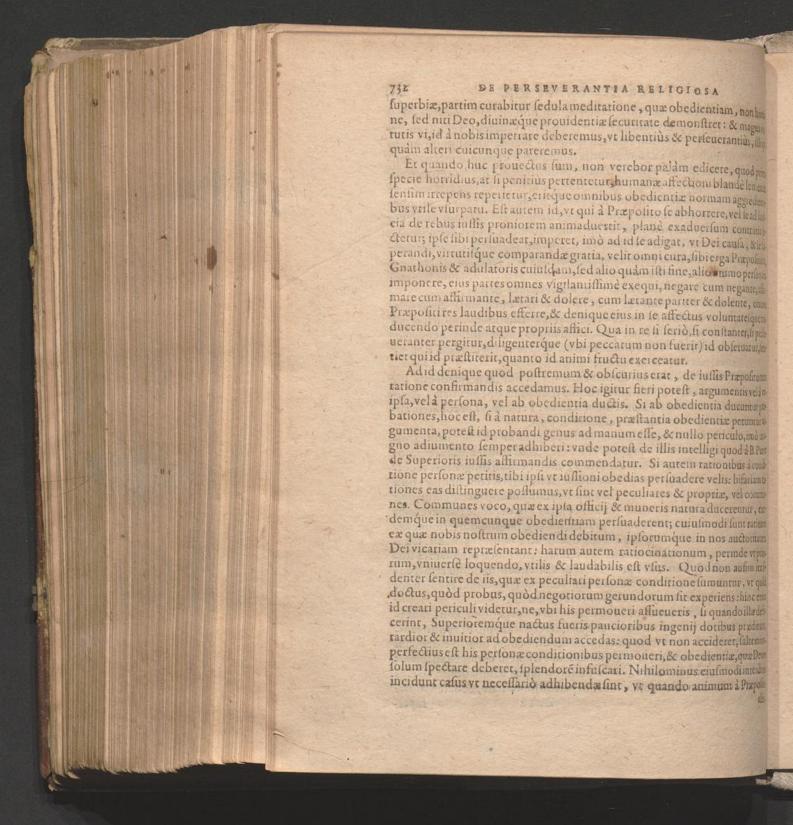
quam verò cur imperetur inquiramus; quin imò nunquam yllam de inquire do cogitationem in animum admittamus. Est enim ingenij humani, adales facta, & præcipue Superiorum iusta indicanda, interpretanda, & in dubiumo. uocanda mira pronitas, & pruriens cupiditas, cui fi vnquam vel femel cellimportuna deinceps iudicandi auidicas te abreptum, prius iudicationibus merger, quam animaduerrendi, verum adjudicia feraris, orium prabeat Que vtsapenumero longefacilius est, perturbationes seu passiones, ne excitem impedire, quant excitatas compefeere; ita facilius est iudicium nostrum, Pero storum iustis simpliciter subiungere, quam illi moderari si semeleorum die candorum potestatem ei feceris. Licet enim ad comprobandum, non adimus bandum excurrerit, vtetur ea indicationis vi quam fibi à natura tribumile bet, & quacunque in vtramuis partem occurrerint ea verlabit, & discrimin conabitur, cumque in alienis factis multa nos lateant, pronioresquadaculm dum, quamad exculandu fimus, fi quæ in aduerfum rationes le obtulemi, u auidius penitiulque haurier, his potius obsecundabit. Quare B.P. Ignatuspufectiora commonstrans, ita quodam loco loquitur; Saneta obedientia, tumine. ecutione, tum in voluntate, tum in intellectu, sit in nobis semper omni ex paru perfit. cum magna celeritate, spirituali gaudio & perseuerantia, quidquid nobis iniundussse erit obeundo; omma iusta esse nobis persuadendo; omnem sententiam, ac iuduium usta contrarium, caca quadam obedientia abnegando.

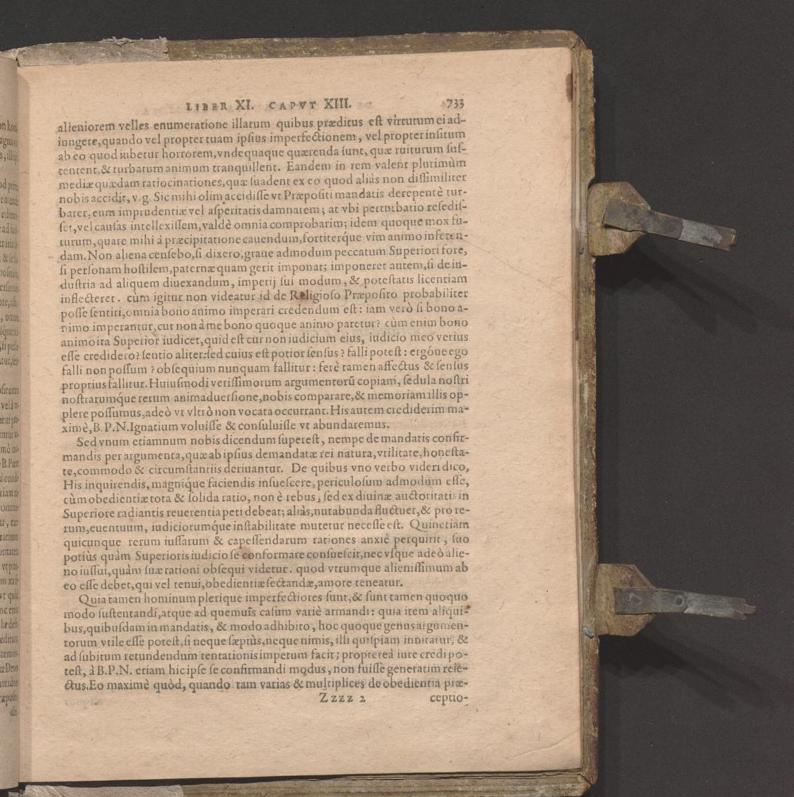
Videfne quomodo fententiam & iudicium contrarium, non ratiocinatori bus, non emendicatis quaquauerium argumentis, fed velit fola obedienno citate superari? Hæcest, non solum tuta, sed vrplurimum, solavia quaidobi nere possimus. Etenim si quando aliquid Superior iniunxerit cuius rationale teat, videaturq, vel præter vires noftras, vel præter vittatum moremelle, note autem commodis, vel natura corrupta fir inimicum: accedat ve vel nosipal nimo finus paulò alieniore à Prapolito, vel illum à nobis auerso essettedame quistantum fibi de sua virtute poterit arrogare, vt affectu contrà nitente, po fualione iam roborata, rei (veputat) indignitate iritante, in tanta oblema caufarum, rationes alias excogiter, quam eas que contra Superiorem face quod fitamen aliquæ in iuslionis fauorem occurrerint, nonne languidado litare, & luxara, ac protinus vt ficta, fallaces, & proculamandand repellente Sane quoties acciderit, nos inciulinodi tempellares incidere, ve & cum affell & cum rei alperitate, & cum opinione de Superiore pracepta, codem temp re sit luctandum; si animæ nostræ vtilirati consultum volumus, ne ranoutioni nostræsidamus, sed ea valere iussa, simplicis obedientiæ elypeo nosp regamus, vimque iudicio inferentes, vel potius illud opprimentes id quod

sumus, totis viribus amplectamur.

Hæcautem licerita unt, non diffentiuntab eo quod B.P. Ignatius commo dat hoc præcepto; Quod Superior mandat aut sentit, defenderesemper apud and nostros studiose nitamur, improbemus nunquam. Necenim vitrò probanda infin

ceptiones nobis quali testamento legauit, non est putandus voluisse, vtvellas cunctas assectarentur singuli, vel vni soli versandæinsenesceret vnus eliques sed potius vi animaduerso quam copiosa supellectile instructam obedienze domum nobis reliquisser, eas exercendas partes vitrò sumeremus, quavimm nostrarum modulo, naturali propensioni, ac divinorum charismatum menteræ conuenientiores, comparandæque perfectæ obedientiæ accommodatum viderentur. Quod visnam intercedente te, o B.P. Ignati, nobis præsterquiole diens vsque ad mortem perstitit sesus! Peatos quos insacræ obedientiæ sem legitime decertantes dies extrema deprehendet! In æternum, corum voluntem facter, desideria complebit Deus, qui hie non suam voluntatem secui, m Deo suo desideria confectarunt.

CAPVT XIV.

Quorumdam quæ cap. primo obiecta fuerant, clarior & expressior confutatio.

Primo huius Commentarij capite, varia quædam recensueram que reus rentiam erga Superiores imminuere, & gubernationis siduciam labeladam videbantur: quorum refurandorum causa, cum ea omnia quædiximus, allm sint, crediderim equidem omnem ex animis dubitationem esse substationem esse substationem esse substationem esse substationem esse substationam planissimè refuratacimani possit, quædam intricatiora seligam, paulò explicatius euoluenda.

S.1. Gubernationis rationem humana fola industria non pendere.

Primum itaque sit, qui fieri possit, vt tota gubernationis ratio, sollus humnæ industriæ vi constare non putetur, quando vnius prudentia & vitus omm

restituit, quæ alterius imprudentia vel ignania dissipanit?

At hæobiectio naturam gubernationis obliquat: nec enim eam folodo dirigente, nulla industria, nulla humana procuratione constare assembled se humanæ gubernationi vim divinam inserere, quasi summam gubernaticm rerum moderatricem, euentuum que dispensatricem providentissimam; que quando copiosis misericordiæ sucentis exundare decreuerit, Superiores prestrissimis ingenij dotibus illustres excitat; eadem eriam si quando in instara exarserit, propter peccata populi, vel Religiosorum teporem, velignauiam, ue gnate facit hypocritam, aut virtum ad publicæ rei gubernacula ineptum; scrimen vtintermicantibus divine providentiæ radits, frequenter è tenebis lame erumpat, non relinquat virgam peccatorum supersortem instorum, quoma liquidentiam quando quan